

# РЕШЕНИЕ

№ 3742

гр. София, 12.12.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Ваня Н. Иванова  
Десислава Алексиева

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева  
като разгледа докладваното от Ваня Н. Иванова Въззивно гражданско дело  
№ 20211100513099 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение № 20162307 от 23.07.2021 г. по гр. д. № 31759/2019 г. на Софийски районен съд е признато за установено по предявените искове по чл. 422 от ГПК, вр. чл. 430, ал. 1 и ал. 2 от ТЗ, че:

- **И. К. В., Б. М. Б. и Е. Б. Г.** дължат солидарно на „Банка ДСК” ЕАД сумата **13 835,66 лв.**, представляваща неплатена главница по договор за кредит за текущо потребление от 12.11.2007 г. и допълнително споразумение от 18.02.2011 г., обявен за предсрочно изискуем, ведно със законната лихва от 23.10.2018 г. до изплащането на вземането, сумата **755,52 лв.**, представляваща договорна лихва за периода от 10.05.2018 г. до 16.07.2018 г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК по ч.гр.д. № 68180/2018 г. на СРС;

- **И. К. В.** дължи на „Банка ДСК” ЕАД в допълнение към горните суми, сумата **6393,60 лв.** /разликата над 13 835,66 лв. до пълня размер от 20 229,26 лв./, представляваща неплатена главница по договор за кредит за текущо потребление от 12.11.2007 г. и допълнително споразумение от 18.02.2011 г., обявен за предсрочно изискуем, ведно със законната лихва от 23.10.2018 г. до изплащане на вземането; сумата **18 661,20 лв.** /разликата над 755,52 лв. до 19 416,72 лв./, представляваща

договорна лихва за периода от 10.04.2012 г. до 16.07.2018 г., и сумата **50 лв.**, представляваща такса за управление на кредита, за които вземания е издадена заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК по ч.гр.д. № 68180/2018 г. на СРС.

С решението са отхвърлени предявените от „Банка ДСК” ЕАД срещу **И. К. В.** установителни иски за договорна лихва за разликата над **19 416,72 лв.** до пълния претендиран размер от **20 276,87 лв.** и за периода от 17.07.2018 г. до 22.10.2018 г., както и за сумата **2733,85 лв.**, представляваща надбавка за забава за периода от 16.04.2012 г. до 22.10.2018 г., както и предявените от „Банка ДСК” ЕАД срещу **Б. М. Б. и Е. Б. Г.** установителни иски за главница за разликата над **13 835,66 лв.** до пълния претендиран размер от **20 229,26 лв.**; за договорна лихва за разликата над **755,52 лв.** до пълния предявен размер от **20 276,87 лв.** и за периодите от 16.04.2012 г. до 09.05.2018 г. и от 17.07.2018 г. до 22.10.2018 г.; за сумата **50 лв.**, представляваща такса за управление на кредита, както и за сумата **2733,85 лв.**, представляваща надбавка за забава за периода от 16.04.2012 г. до 22.10.2018 г.

Решението в отхвърлителните му части е обжалвано от ищеца „Банка ДСК” ЕАД като незаконосъобразно, с искане същото да бъде отменено в тези му части и постановено друго, с което се признае за установено, че ответниците **И. К. В.**, **Б. М. Б.** и **Е. Б. Г.** дължат солидарно на банката всички суми, за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 68180/2018 г. на СРС, а именно: сумата **20 229,26 лв.** – главница по договора за кредит, ведно със законната лихва от 23.10.2018 г. до изплащането на вземането; сумата **20 276,87 лв.** – договорна лихва за периода от 10.04.2012 г. до 22.10.2018 г.; сумата **2733,85 лв.** – надбавка за забава за периода от 16.04.2012 г. до 22.10.2018 г., заемни такси в размер на **50 лв.**, както и сторените в заповедното производство разноски. Претендират се и разноските в исковото производство за двете съдебни инстанции.

В жалбата се излага възражение срещу извода на районния съд за недължимост на сумата **2733,85 лв.** – надбавка за забава за периода от 16.04.2012 г. до 22.10.2018 г., с довод, че не става ясно как е изчислена тази дума и как съдът е установил, че надбавката за забава е с по-висок размер от законната лихва. Жалбоподателят счита за незаконосъобразен извода на съда за изтекъл 6-месечен преклузивен срок по отношение на поръчителите, като в тази връзка се позовава на т. 18 от ТР № 4/18.06.2014 г. по т.д. № 4/2013 г. на ОСГТК. Сочи, че след като крайният падеж на договора за кредит е 10.02.2021 г., а заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК е подадено на 28.10.2018 г. срещу длъжниците **И. К. В.**, **Б. М. Б.** и **Е. Б. Б.**, то не е изтекъл за нито една вноска 6 – месечният преклузивен срок за поръчителите **Б. Б.** и **Е. Г.**.

Отговор на въззивната жалба е подала ответницата **Е. Г.**, с който същата оспорва жалбата и настоява решението да бъде потвърдено в обжалваните му части.

Претендира разноски.

За да се произнесе, въззивният съд взе предвид следното:

Производството пред СРС съд е образувано по предявени от „Банка ДСК” ЕАД искове за установяване, че И. К. В., Б. М. Б. и Е. Б. Г. солидарно дължат на ищеца сумите, за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК по ч.гр.д. № 68180/2018 г. на СРС, а именно:

- сумата 20 229,26 лв. – главница по договор за кредит за текущо потребление от 12.11.2007 г. и допълнително споразумение към него от 18.02.2011 г., ведно със законната лихва върху сумата от 23.10.2018 г. до изплащане на вземането;

- сумата 20 276,87 лв. – договорна лихва за периода от 10.04.2012 г. до 22.10.2018 г.;

- сумата 2733,85 лв. – надбавка за забава за периода от 16.04.2012 г. до 22.10.2018 г.;

- сумата 50 лв. – заемни такси.

В исковата молба се твърди, че вземанията произтичат от сключен на 12.11.2007 г. договор за кредит за текущо потребление между банката и кредитополучателите И. К. В. и Р.В.В. /починал/ за сумата 22 500 лв., с краен срок на погасяване 12.11.2017 г., за обезпечаването на който бил сключен договор за поръчителство с Б. М. Б.. Твърди се, че на 18.02.2011 г. между кредитора и кредитополучателя И. В. било сключено допълнително споразумение към договора за кредит, с което крайната падежна дата за погасяване на кредита била променена на 10.02.2021 г., като това допълнително споразумение било обезпечено с договори за поръчителство на Б. Б. и Е. Г.. Твърди се, че отпуснатият кредит бил изцяло усвоен от кредитополучателите, които заплащали дължимите погасителни вноски до м. март 2012 г., а от м. април 2012 г. не са постъпвали никакви дължими суми за погасяване на кредита. На 16.07.2018 г. банката връчила на И. В. писмо, с което същата била уведомена, че поради забава на плащанията кредитът става предсрочно изискуем.

За претендираните суми, дължими от ответниците по договора за кредит, ищецът подал заявление по чл. 417 от ГПК, по което било образувано ч.гр.д. № 68180/2018 г. на СРС, което било изцяло уважено, като срещу издадената заповед за изпълнение длъжниците подали възражения.

В срока по чл. 131 от ГПК писмен отговор е подала ответницата Е. Б. Г., с който оспорва изцяло предявените срещу нея искове. Излага довод, че не дължи претендираните суми по процесния договор за кредит, тъй като е изтекъл предвидения в чл. 147, ал.1 от ЗЗД шестмесечен преклузивен срок за предявяване на иска срещу длъжника. Поддържа, че този срок започва да тече от падежа на всяка непогасена вноска, с изтичането на който се прекратява задължението на поръчителя за плащането

на същата вноска, т.е. преклудира са отговорността му за съответната част от главното задължение, а не от настъпването на изискуемостта на целия дълг. В тази връзка ответницата счита, че за да се ангажира отговорността ѝ по договора, кредиторът е следвало да предяви срещу главния длъжник и солидарно отговорните поръчители иск в шестмесечен срок, считано от 10.11.2012 г., което се отнася и за всички дължими и неплатени от главния длъжник равни месечни вноски до дата 24.10.2018 г. В случая предявеният по реда на заповедното производство иск бил с дата 24.10.2018 г., поради което поръчителят се освободил от всякаква отговорност към кредитора за заплащане на вноските от дата 10.11.2012 г. до дата 22.10.2018 г. – общо 78 на брой, покриващи претенцията на ищеца за главница. С оглед на това ответницата счита, че не дължи претендираните суми главница, договорни лихви, надбавка за забава за посочения период и заемни такси. Излага възражение за нищожност на клаузата в т. 3 от договора за поръчителство от 18.02.2011 г. като противоречаща на императивната разпоредба на чл. 147, ал. 1 от ЗЗД.

След преценка на събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните, и като съобрази предмета на обжалване, съдът намира за установено следното от **фактическа и правна страна**:

Предявени са искове с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 430, ал. 1, вр. чл. 430, ал. 2 от ТЗ и чл. 141, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Видно е от приложеното ч.гр.д. № 68180/2018 г. на СРС, че в полза на ищеца на 12.11.2011 г. е била издадена заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК солидарно срещу длъжниците И. К. В., Б. М. Б. и Е. Б. Г., за следните суми: сумата 20 229,26 лв., представляваща дължима главница по договор за кредит за текущо потребление от 12.11.2007 г. и допълнително споразумение от 18.02.2011 г., ведно със законната лихва от 23.10.2018 г. до изплащане на вземането; сумата 20 276,26 лв., представляваща договорна лихва за периода от 10.04.2012 г. до 22.10.2018 г.; сумата 2733,85 лв., представляваща надбавка за забава за периода от 16.04.2012 г. до 22.10.2018 г.; сумата 50 лв., представляваща такса за управление на кредита, и сумата 915,80 лв. разноси.

Всички длъжници са подали възражение срещу заповедта за изпълнение в срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК, поради което на основание чл. 415, ал. 1, т. 1 съдът е указал на заявителя, че може да предяви иск за вземането си, и искът е предявен в едномесечния срок по чл. 415, ал. 4 от ГПК.

С оглед на горното така предявените установителни искове са допустими.

Не е спорно по делото и се установява от представените писмени доказателства, че на 12.11.2007 г. между „Банка ДСК” ЕАД – като кредитор и И. К. В. и Р.В.В. – като кредитополучатели, е сключен договор за кредит за текущо потребление, по силата на който кредиторът отпуска на кредитополучателите кредит в размер на 22 500 лв., с краен срок на издължаване 120 месеца, при погасителни вноски съгласно погасителен

план. В чл. 7 е посочено, че за предоставения кредит кредитополучателят заплаща лихва в размер на 8,45%, а в чл. 8 е посочен ГПР по кредита – 9,25%. На същата дата е сключен договор за поръчителство с Б. Б. М. за обезпечаване изпълнението на задълженията на кредитополучателите по договора за кредит.

С допълнително споразумение към договора от 18.02.2011 г. кредиторът и кредитополучателят И. К. В. са се съгласили, че дължимият остатък по кредита е в размер на 21 360 лв. и срокът за погасяването му е променен на 10.02.2021 г., а уговорената падежна дата е 10-то число на месеца. Уговорена е възнаградителна лихва в размер на 14,95 %, като ГПР по кредита е 16,90. На същата дата са сключени договори за поръчителство с Б. М. Б. и Е. Б. Г. - за обезпечаване на задълженията на кредитополучателя по горепосоченото допълнително споразумение към договора за кредит.

Съобразявайки предмета, страните и съдържанието на правата и задълженията по сключения договор за потребителски кредит и допълнително споразумение към него, съдът намира, че същите отговарят на изискванията за действителност, регламентирани в ЗПК /отм./, приложим към процесния договор за кредит, съобразно чл. 14 от същия. Спазено е изискването на чл. 7, ал. 1 от ЗПК /отм./ относно формата на договора. В договора е посочен общият размер на кредита и условията за усвояването му, посочен е фиксиран лихвен процент, както и годишен процент на разходите, както и останалите законоустановени реквизити.

Ищецът е изпратил до ответницата И. В. уведомление за обявяване на кредита за предсрочно изискуем поради забава на погасяване на задълженията по него, което уведомление е получено от последната на 16.07.2018 г.

Установено е от основното заключение на СТЕ, че сумата по кредита от 22 500 лв. е усвоена изцяло на 12.11.2007 г. по разплащателната сметка на кредитополучателя И. К. В.. Кредитът е погасяван в рамките на уговорените срокове до 03.11.2008 г., а след тази дата има забавяне в погасителните вноски, като към датата на заключението забавата е общо 999 дни. Размерът на непогасената главница към 08.08.2018 г. е 20 229,26 лв. Дължимата договорна възнаградителна лихва за периода от 10.04.2012 г. до 22.10.2018 г. е 20 276,87 лв. Обезщетението за забава за периода от 16.04.2012 г. до 22.10.2018 г. възлиза на 2733,85 лв.

По делото не се твърди и не се установява да са постъпили плащания по договора след м. април 2012 г., от който момент, според ищеца, длъжниците са в забава. Следва да се има предвид, че ответниците по делото не са въвели възражения, относими към възникването и съществуването на облигационното правоотношение между страните по сключения договор за кредит, неговото изпълнение, както и размера на непогасените задължения по него. Единствено ответницата Е. Г. е подала в срока по чл. 131 от ГПК отговор на исковата молба, в който излага само възражения за

недължимост от нея на претендираните суми поради прекратяване на отговорността ѝ като поръчител при условията на чл. 147, ал. 1 от ЗЗД.

По исковете срещу ответницата – кредитополучател И. К. В.:

От горепосоченото следва да се приеме за безспорно установено, че ответницата И. В. е изпаднала в забава на плащането на вноски по кредита, считано от 10.04.2012 г. – същата не е заплащала никакви вноски след този момент. В. не е изпълнила задължението си по чл. 3 от допълнителното споразумение към договора за кредит да заплаща на всяко 10- то число на месеца текущото си задължение, включващо усвоената и непогасена главница и договорна лихва. Към 16.07.2012 г. поради неплащане на дължими вноски по кредита в продължение на 90 дни, за кредитора е възникнало правото му, предвидено в чл. 19.2 от Общите условия към договора за кредит, да обяви целия размер на кредита /в т. ч. главница, договорни лихви и надбавка за забава/ за предсрочно изискуем. Това право е упражнено от кредитора „Банка ДСК” ЕАД чрез едностранно изявление, обективизирано в писмо изх. № 11-20-01171/10.07.2018 г. до кредитополучателя И. К. В.. В писмото се съдържа изявление на банката, че поради забава в погасяване на задълженията на кредитополучателя по договора за банков кредит от 12.11.2007 г., отпуснат в размер на 22 500 лв., кредитът се обявява за предсрочно изискуем, като от датата на получаване на уведомлението цялата непогасена главница става дължима и върху нея се начислява лихва в размер на договорения лихвен процент, увеличен с предвидената в договора надбавка за забава. Писмото е изпратено по пощата с обратна разписка, като видно от представеното известие за доставяне същото е връчено лично срещу подпис на И. К. В. на 16.07.2018 г. – преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на 23.10.2018 г. Така с получаването от ответницата В. на уведомлението с изявлението на кредитора за обявяване на предсрочната изискуемост на кредита, е настъпила изискуемостта на целия неизплатен остатък от главницата, ведно с акцесорните задължения.

Според заключението на съдебно-счетоводната експертиза към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение непогасената главница по процесния договор за кредит възлиза на сумата 20 229,26 лв., която сума ответницата И. В. дължи на ищеца.

Върху непогасената главница ответницата В. дължи и възнаградителна лихва до момента на настъпване на предсрочната изискуемост на кредита – т.е. до 16.07.2018 г., когато е получила уведомлението на банката за обявяването на кредита за предсрочно изискуем. Уговореният с допълнителното споразумение към договора за кредит от 18.02.2011 г. размер на възнаградителната лихва от 14,95 % годишно не противоречи на изискването на чл. 19, ал. 4 от действащия ЗПК /приложим с оглед момента на сключване на допълнителното споразумение, в което е уговорен размерът

на възнаградителната лихва/. По отношение на дължимостта на възнаградителната лихва приложение намират задължителните разяснения, дадени с т. 2 от ТР № 3/2017 г. на ОСГТК, съгласно което, размерът на вземането на кредитора при предсрочна изискуемост по договор за кредит следва да се определи в размер само на непогасения остатък от предоставената по договора парична сума /главницата/ и законната лихва от датата на настъпване на предсрочната изискуемост до датата на плащането. С оглед на това възнаградителна лихва в случая се дължи за периода от 10.04.2012 г. до 16.07.2018 г., размерът на която за този период съгласно таблица № 3 към заключението на ССЧЕ възлиза на сумата 19 416,72 лв., до която сума искът е основателен, а за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 20 276,87 лв. следва да се отхвърли.

Ответницата В. дължи и обезщетение за забава върху непогасената главница за всеки ден на забавата, считано от падежа на всяка просрочена вноска до подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. По правилото на чл. 86, ал. 1 от ЗЗД на кредитора се дължи обезщетение в размер на законната лихва или уговореното в договора мораторно обезщетение, освен ако в специален закон не е предвидено друго. В случая се претендира т.нар. надбавка за забава, но не е посочено основаниято, на което се дължи, нито процентното ѝ изражение. Ако се приеме, че претендираното от ищеца акцесорно вземане е основано на предвидената в т.19.1 от Общите условия към договора за кредит клауза за обезщетение за забава в размер на договорната лихва, увеличена с надбавка за забава в размер на 10 процентни пункта, то тази клауза противоречи на императивната разпоредба на чл. 19, ал. 2 от ЗПК /отм./, съгласно която, обезщетението за забава не може да надвишава размера на законната лихва, поради което тази клауза не се прилага. Приложимо е общото правило на чл. 86, ал. 1 от ЗЗД - върху непогасената главница длъжникът дължи обезщетение за забава в размер само на законната лихва. Ищецът претендира надбавка за забава в общ размер от 2733,85 лв. за периода от 16.04.2012 г. до 22.10.2018 г., който размер е значително по-малък от общия размер на дължимата законна лихва, образувана като сбор от лихвите за забава върху всяка вноска, считано от падежа ѝ до обявяването на кредита за предсрочно изискуем, и върху неплащанията вноски, до общия краен момент 22.10.2018 г. С оглед на това претенцията за обезщетение за забава е изцяло основателна и предявеният иск следва да се уважи в пълния му предявен размер от 2733,85 лв. за претендирания период.

По исковете срещу поръчителите – ответниците Б. Б. и Е. Г.

Безспорно е установено, че двамата ответници са обвързани от валидни договори за поръчителство за задълженията по процесния договор за кредит. Съгласно чл. 141 от ЗЗД същите отговарят солидарно с главния длъжник спрямо кредитора за изпълнение на задълженията му по договора. Разпоредбата на чл. 147, ал. 1 от ЗЗД урежда специално основание за прекратяване на поръчителството по право – ако

кредиторът не предяви иск срещу длъжника в шестмесечен срок от падежа на главното задължение. Според цитираната разпоредба, отговорността на поръчителя съществува в срок от 6 месеца от падежа на главното задължение, като този срок е краен и преклузивен.

По въпроса от кой момент започва да тече срока по чл. 147, ал. 1 от ЗЗД в хипотезата на обявен за предсрочно изискуем кредит – дали от датата на обявяване на предсрочната изискуемост или от датата на падежа на всяка погасителна вноски, съществуваше противоречива съдебна практика, по повод на която бе образувано тълк. дело № 5/2019 г. на ОСГТК. С постановеното по това тълкувателно дело решение от 21.01.2022 г. е прието, че при уговорено погасяване на главното задължение на отделни погасителни вноски с различни падежи, шестмесечният срок по чл. 147, ал. 1 от ЗЗД започва да тече от настъпване на изискуемостта на целия дълг, включително в хипотезата на предсрочна изискуемост. С оглед тези задължителни разяснения в посоченото тълкувателно решение следва да се приеме, че отговорността на поръчителя по договор за кредит се погасява, ако към момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417, т. 2 от ГПК е изтекъл 6 – месечният срок по чл. 147, ал. 1 от ЗЗД, чийто начален момент се определя от датата, на която волеизявлението на банката, че счита кредита за предсрочно изискуем, е достигнало до длъжника – кредитополучател и ако към този момент са били налице обективните предпоставки за изгубване на преимуществото на срока.

В случая, както бе посочено по-горе, банката е отправила волеизявление до кредитополучателя за обявяване на предсрочната изискуемост на кредита преди подаване на заявлението по чл. 417 от ГПК, и с получаването на това уведомление от длъжника е настъпила предсрочната изискуемост на целия непогасен остатък от задължението. В договора за кредит не е предвидено волеизявлението на банката за обявяване на предсрочната изискуемост да бъде съобщено и на поръчителите. Така от момента, в който волеизявлението на банката, че счита кредита за предсрочно изискуем, е достигнало до длъжника – кредитополучател, целият неплатен остатък по кредита е изискуем, както по отношение на кредитополучателя, така и по отношение на поръчителите. Това е и началният момент на течението на 6 – месечния срок по чл. 147, ал.1 от ЗЗД и отговорността на поръчителя би отпаднала само, ако към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение срокът е изтекъл. Волеизявлението на банката за обявяване на предсрочната изискуемост на кредита е съобщено на длъжника-кредитополучател на 16.07.2018 г., а заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК е подадено на 23.10.2018 г., т.е. не е изтекъл шестмесечният срок по чл. 147, ал.1 от ЗЗД. С оглед на това следва да се ангажира отговорността на поръчителите по договора за кредит за горепосочените задължения за главница, както и договорни лихви и обезщетение за забава за посочените периоди.



По тези съображения предявените иски за признаване за установено, че ответниците – поръчители по процесния договор за кредит Б. Б. и Е. Г. дължат солидарно с ответницата И. В. на ищеца сумата 20 229,26 лв. – главница, сумата 19 416,72 лв. – възнаградителна лихва за периода 10.04.2012 г. до 16.07.2018 г., сумата 2733,85 лв. – обезщетение за забава за периода от 16.04.2012 г. до 22.10.2018 г., ведно със законната лихва върху главницата от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изпашане, са основателни.

С оглед на горното и поради частично несъвпадане на изводите на настоящата инстанция с тези на първоинстанционния съд, решението следва да бъде отменено в обжалваните му части, с които са отхвърлени предявените иски за признаване за установено, че ответницата И. К. В. дължи на „Банка ДСК“ ЕАД сумата 2733,85 лв., представляваща надбавка за забава за периода от 16.04.2012 г. до 22.10.2018 г. по договор за кредит за текущо потребление от 12.11.2007 г. и допълнително споразумение към него от 18.02.2011 г., както и, че ответниците Б. М. Б. и Е. Б. Г. дължат солидарно с И. К. В. разликата над сумата 13 835,66 лв. до пълния предявен размер от 20 229,26 лв. /или сумата 6393,60 лв./, представляваща главница по договор за кредит за текущо потребление от 12.11.2007 г. и допълнително споразумение към него от 18.02.2011 г., и разликата над сумата 755,52 лв. до сумата 19 416,72 лв. /или сумата 18 661,20 лв./, представляваща договорна /възнаградителна/ лихва върху главницата за периода от 16.04.2012 г. до 22.10.2018 г., както и сумата 2733,85 лв., представляваща надбавка за забава за периода от 16.04.2012 г. до 22.10.2018 г., и вместо него се постанови друго, с което исковите се уважат за тези суми. В останалата му обжалвана част, с която исковите за договорна /възнаградителна/ лихва солидарно срещу тримата ответници са отхвърлени за разликата над сумата 19 416,72 лв. до пълния претендиран размер от 20 276,87 лв., следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото пред настоящата инстанция решението следва да бъде и в частта, с която „Банка ДСК“ ЕАД е осъдена да заплати на И. К. В. и Е. Б. Г. разноски по делото. Въззиваемите следва да бъдат осъдени да заплатят на жалбоподателя по 100 лв. юрисконсултско вънаграждение за всяка инстанция събрано изхода на делото, или общо 200 лв. разноски.

Воден от горното, Софийски градски съд

## **РЕШИ:**

**ОТМЕНЯ** решение № 20162307/23.07.2021 г. по гр.д. № 31759/2019 г. на Софийски районен съд, **В ЧАСТТА**, с която са отхвърлени предявените иски за

признаване за установено, че **И. К. В.** дължи на „Банка ДСК“ ЕАД сумата **2733,85 лв.**, представляваща надбавка за забава за периода от 16.04.2012 г. до 22.10.2018 г. по договор за кредит за текущо потребление от 12.11.2007 г. и допълнително споразумение към него от 18.02.2011 г., както и **В ЧАСТТА**, с която са отхвърлени предявените иски за признаване за установено, че **Б. М. Б. и Е. Б. Г.** дължат на „Банка ДСК“ ЕАД **солидарно** с И. К. В. разликата над сумата 13 835,66 лв. до пълния предявен размер от 20 229,26 лв. /или сумата **6393,60 лв.**/, представляваща главница по договор за кредит за текущо потребление от 12.11.2007 г. и допълнително споразумение към него от 18.02.2011 г., и разликата над сумата 755,52 лв. до сумата 19 416,72 лв. /или сумата **18 661,20 лв.**/, представляваща договорна /възнаградителна/ лихва върху главницата за периода от 16.04.2012 г. до 22.10.2018 г., както и сумата **2733,85 лв.**, представляваща надбавка за забава за периода от 16.04.2012 г. до 22.10.2018 г., които суми са предмет на издадената заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК по ч.гр.д. № 68180/2018 г. на СРС, както и **в частта**, с която „Банка ДСК“ ЕАД е осъдена да заплати на И. К. В. и Е. Б. Г. разноси по делото, **И ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

**ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО** на основание чл. 422, ал.1 от ГПК, вр. чл. 430, ал. 1, вр. чл. 430, ал. 2 от ТЗ и чл. 141, ал. 1 от ЗЗД, че **Б. М. Б. и Е. Б. Г.** дължат на „Банка ДСК“ ЕАД **солидарно** с И. К. В. разликата над сумата 13 835,66 лв. до пълния предявен размер от 20 229,26 лв. /или сумата **6393,60 лв.**/, представляваща главница по договор за кредит за текущо потребление от 12.11.2007 г. и допълнително споразумение към него от 18.02.2011 г., както и разликата над сумата 755,52 лв. до сумата 19 416,72 лв. /или сумата **18 661,20 лв.**/, представляваща договорна /възнаградителна/ лихва върху главницата за периода от 16.04.2012 г. до 22.10.2018 г., които суми са предмет на издадената заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК по ч.гр.д. № 68180/2018 г. на СРС, ведно със законната лихва върху главницата от подаване на заявлението на 23.10.2018 г. до окончателното изплащане на вземането.

**ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО** на основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 430, ал. 1, вр. чл. 430, ал. 2 от ТЗ и чл. 141, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, че **И. К. В., Б. М. Б. и Е. Б. Г.** дължат **солидарно** на „Банка ДСК“ ЕАД сумата **2733,85 лв.**, представляваща надбавка за забава за периода от 16.04.2012 г. до 22.10.2018 г., за която сума е издадената заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК по ч.гр.д. № 68180/2018 г. на СРС.

**ПОТВЪРЖДАВА** решение № 20162307/23.07.2021 г. по гр.д. № 31759/2019 г. на Софийски районен съд, **В ЧАСТТА**, с която са отхвърлени предявените от „Банка ДСК“ ЕАД срещу **И. К. В., Б. М. Б. и Е. Б. Г.** иски по чл. 422, ал.1 от ГПК вр. чл. 430, ал. 1, вр. чл. 430, ал. 2 от ТЗ и чл. 141, ал. 1 от ЗЗД за разликата над сумата 19 416,72 лв. до сумата 20 276,87 лв., представляваща договорна /възнаградителна/

лихва върху главницата за периода от 17.07.2018 г. до 22.10.2018 г.

В останалите му части решението е влязло в сила като необжалвано.

ОСЪЖДА И. К. В., Б. М. Б. и Е. Б. Г. да заплатят на „Банка ДСК” ЕАД сумата 200 лв. за разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_